

Cartea lui Daniel – O sută paisprezece

Ultima generație: Dezvăluirea împlinirii profetice a lui Ezechiel și sigilarea celor 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Աշխարհի պատմության վերջին սերունդն է այն սերունդը, որ ականատես եղավ երրորդ վայի գալստյանը՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Եզեկիելից այն հասվածը, որ հաստատում է այս ճշմարտությունը, միլերականների կողմից հասկացվում էր որպես անմիջականորեն կապված տասը կույսերի առակի, և հետևաբար՝ Ամբակումի երկրորդ գլխի հետ: Այդ պատմության մեջ Ամբակումի երկրորդ գլխի տեսիլքը, որը «այլևս չէր ուշանալու» և որն իրականացավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, նախապատկերում էր Միացյալ Նահանգներում շուտով գալիք կիրակնօրյա օրերը: Սակայն Եզեկիելի այն մարգարեությունը՝ տեսիլքի մասին, որն այլևս չէր երկարաձգվելու, կատարյալ կերպով իրականանում է հարյուր քառասունչորս հազարների կնիքադրման պատմության մեջ, որը սկսվեց երրորդ վայի գալստյամբ՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

Și cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, ce este zicătoarea aceasta pe care o aveți în țara lui Israel, când spuneți: «Zilele se lungesc și orice vedenie dă greș»? De aceea, spune-le: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Voi face să înceteze zicătoarea aceasta și nu o vor mai folosi ca zicătoare în Israel»; ci spune-le: «Zilele sunt aproape și împlinirea fiecărei vedenii.» Căci nu va mai fi nicio vedenie deșartă, nici vreo ghicire lingușitoare în mijlocul casei lui Israel. Căci Eu sunt Domnul: Eu voi vorbi, și cuvântul pe care îl voi rosti se va împlini; nu va mai fi amânat; căci în zilele voastre, casă răzvrătită, voi rosti cuvântul și îl voi împlini, zice Domnul Dumnezeu.” Din nou, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, iată, cei din casa lui Israel spun: «Vedenia pe care o vede el este pentru multe zile de acum înainte și el procește despre vremuri îndepărtate.» De aceea, spune-le: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Niciunul dintre cuvintele Mele nu va mai fi amânat, ci cuvântul pe care l-am rostit se va împlini», zice Domnul Dumnezeu.” Ezechiel 12:21–28.

Toți prorocii vorbesc despre zilele de pe urmă, iar „vedenia deșartă” și „ghicirea măgulitoare” „din mijlocul casei lui Israel” sunt ploaia târzie contrafăcută, un mesaj de „pace și siguranță”, care susține că „vedenia pe care o vede este pentru multe zile de acum înainte și că el procește despre vremuri îndepărtate”. Aceasta este „dezbateră” din Habacuc, căci aceia care prezintă „vedenia deșartă” argumentează împotriva „vedeniei pe care o vede”. Ei susțin că „vedenia pe care o vede este pentru multe zile de acum înainte și că el procește despre vremuri îndepărtate”. Solii mesajului de pace și siguranță afirmă: „zilele se prelungesc și orice vedenie rămâne fără efect”; la urma urmei, nu a prezis el oare 18 iulie 2020? Solii „vedeniei deșarte” sunt de asemenea identificați de Ezechiel în primele două versete ale capitolului.

Și cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, tu locuiești în mijlocul unei case răzvrățite, care are ochi să vadă și nu vede; are urechi să audă și nu aude, căci este o casă

răzvrătită.” Ezechiel 12:1, 2.

Abaprofezi bose bahuriza hamwe, kandi bose bavuga iby'iminsi y'imperuka; kandi igihe Kristo yavuganaga n'Abayuda bari inda nini mu mateka y'umurimo We, yasubiyemo amagambo ya Yesaya kugira ngo arangire abo Bayuda bari inda nini, bari icyo gihe batandukanywa n'Imana, nk'abafite amaso yo kureba nyamara batabona, kandi bafite amatwi yo kumva nyamara batumva. Ubu nk'uko byari bimeze icyo gihe, Ezekiyeli arimo kuvugana n'abagabo b'abasuzugura bo muri Adventisime y'i Lawodikiya, ari bo Bayuda b'inda nini bo mu gihe cyacu, batangaza ubutumwa bw'amahoro n'umutekano bahanganye n'ubutumwa bw'imvura y'itumba. Yesu yagengwaga n'amategeko yashyize mu Ijambo Rye, bityo rero n'ubuhanuzi Bwe na bwo bwerekeza ku minsi y'imperuka, ku buryo bw'umwihariko burenze iminsi yavugiyemo abo Bayuda b'inda nini.

Por isso lhes falo por parábolas; porque, vendo, não veem; e, ouvindo, não ouvem nem entendem. E neles se cumpre a profecia de Isaías, que diz: Ouvindo, ouvireis, e não entenderéis; e, vendo, vereis, e não perceberéis. Porque o coração deste povo se fez pesado, e os seus ouvidos tardos para ouvir, e fecharam os seus olhos; para que em tempo algum vejam com os olhos, e ouçam com os ouvidos, e entendam com o coração, e se convertam, e eu os cure. Bem-aventurados, porém, os vossos olhos, porque veem; e os vossos ouvidos, porque ouvem. Porque em verdade vos digo que muitos profetas e justos desejaram ver o que vedes, e não o viram; e ouvir o que ouvís, e não o ouviram. Mateus 13:13–17.

Fenomenul unui popor care aude, dar nu aude, și vede, dar nu vede, este caracteristica unui fost popor al lui Dumnezeu care se află în procesul de a fi trecut cu vederea. Acest fenomen profetic este o împlinire a profetiei lui Isaia privitoare la o asemenea situație. Ca în cazul tuturor profetilor, Isaia, împreună cu Hristos, vorbește despre zilele de pe urmă.

În anul morții împăratului Ozia am văzut și pe Domnul șezând pe un tron, înalt și înălțat, iar poalele hainei Lui umpleau Templul. Deasupra Lui stăteau serafimii; fiecare avea șase aripi: cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele și cu două zbura. Și strigau unul către altul și ziceau: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor: tot pământul este plin de slava Lui. Și ușorii ușii s-au clătinat de glasul celui ce striga, iar Casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: Vai de mine! căci sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei l-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor. Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mână un cărbune aprins, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Și l-a atins de gura mea și a zis: Iată, acesta s-a atins de buzele tale; nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit. Am auzit, de asemenea, glasul Domnului, zicând: Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi? Atunci am zis: Iată-mă, trimite-mă. Și El a zis: Du-te și spune acestui popor: Într-adevăr auziți, dar nu înțelegeți; într-adevăr vedeți, dar nu pricepeți. Îngrașă inima acestui popor, îngreuiază-i urechile și închide-i ochii; ca nu cumva să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor și să înțeleagă cu inima lor și să se întoarcă și să fie vindecați. Isaia 6:1–10.

Исаия, Езекиил и Христос всички представляват онези, които биват запечатвани в последните дни, по време на късния дъжд, когато истинската и лъжливата вест за късния дъжд са предмет на спор, в изпълнение на втора глава от Авакум. Според Исус, в периода,

когато това се изпълнява, праведните „виждат“ притчите, което е символ на пророчество. „Мъдрите“ разбират пророческата вест за късния дъжд, но онези, представени чрез придирчивите юдеи, нито виждат, нито чуват, и според Езекиил те представят вест за мир и безопасност, като твърдят, че изпълнението на предсказанията е далеч в бъдещето. Те не отричат предсказанията; придирчивите юдеи отдаваха само словесна почит на предсказанието за идващия Месия; но просто отлагаха събитието в далечното бъдеще. А Исус произнесе благословение върху онези, които щяха да „видят“ пророческата вест на своето време.

În zilele lui Hristos, aceasta era solia care a sosit la botezul Său, când Duhul Sfânt S-a coborât. Coborârea Duhului Sfânt la botezul Său a prefigurat coborârea îngerului din Apocalipsa zece la 11 august 1840. Coborârea divină din oricare dintre aceste istorii a marcat sosirea soliei adevărului prezent pentru acea epocă; pentru Isus, era solia morții și învierii Sale, așa cum era reprezentată prin botezul Său. Pentru milleriți, era solia despre islam din prima și a doua vai, care a confirmat solia de încercare a profeției timpului. Ambele istorii se aliniază cu sosirea soliei de încercare a ploii târzii la 11 septembrie 2001. Acesta este motivul pentru care Sora White consemnează următoarele:

„Toate mesajele date între 1840–1844 trebuie să fie făcute pline de putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Mesajele trebuie să ajungă la toate bisericile.”

Hristos a zis: „Ferice de ochii voștri, căci văd; și de urechile voastre, căci aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit” [Matei 13:16, 17]. Ferice de ochii care au văzut lucrurile ce s-au văzut în anii 1843 și 1844.

„Solia a fost dată. Și nu ar trebui să existe nicio întârziere în repetarea soliei, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. O solie va fi dată curând, prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica până va deveni un mare strigăt. Atunci Daniel va sta în partea lui de moștenire, pentru a-și da mărturia.

„Atenția bisericilor noastre trebuie trezită. Ne aflăm la hotarele celui mai mare eveniment din istoria lumii, iar Satana nu trebuie să aibă putere asupra poporului lui Dumnezeu, făcându-l să doarmă mai departe. Papalitatea se va arăta în puterea ei. Toți trebuie acum să se trezească și să cerceteze Scripturile, căci Dumnezeu le va face cunoscut celor credincioși Lui ce va fi în vremea de pe urmă. Cuvântul Domnului trebuie să vină la poporul Său cu putere...”

„Aceasta este ceea ce mi-a fost arătat — că dormim și nu cunoaștem vremea cercetării noastre. Dar, dacă ne smerim înaintea lui Dumnezeu și-L căutăm din toată inima, El Se va lăsa găsit de noi.” Manuscript Releases, volumul 21, 436–438.

Mesajul care a fost prefigurat prin mesajul adevărului prezent al lui Mesia în istoria lui Hristos și prin mesajul adevărului prezent din 1840 până în 1844 indică spre zilele din urmă, când mesajul millerit este repetat. Cei din istoriile reprezentate ca fiind incapabili să „vadă și să audă” „nu cunosc vremea cercetării lor”. Când Isaia prezintă prima referință la solii mesajului contrafăcut al

ploii târzii, care văd, dar nu văd, el marchează timpul când începe această perioadă, perioada despre care sora White a spus: „un mesaj rânduit de Dumnezeu, care se va amplifica până la un strigăt puternic.” „Rânduit de Dumnezeu” reprezintă un timp specific când mesajul avea să sosească, iar în versetul trei din capitolul șase al cărții lui Isaia, Isaia identifică exact acel timp.

Și strigau unul către altul și ziceau: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de slava Lui. Isaia 6:3.

Soră White arată că, atunci când îngerii strigă unul către altul: „Sfânt, Sfânt, Sfânt”, în pasajul în care Isaia îi reprezintă pe aceia care au ochi, care văd, dar nu văd, aceasta se împlinește la 11 septembrie 2001.

„Pe măsură ce ei [îngerii] privesc spre viitor, când întregul pământ va fi umplut de slava Sa, cântecul triumfător de laudă răsună de la unul la altul într-o cântare melodioasă: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Oștirilor.» Ei sunt pe deplin mulțumiți să-L proslăvească pe Dumnezeu; și, în prezența Sa, sub zâmbetul aprobării Sale, nu doresc nimic mai mult. În purtarea chipului Său, în împlinirea slujirii Sale și în închinarea adusă Lui, cea mai înaltă aspirație a lor este pe deplin atinsă.” Review and Herald, 22 decembrie 1896.

La 11 septembrie 2001 a început sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar ploaia târzie a început să cadă în stropi, și dezbaterea lui Habacuc a început pe măsură ce parabola celor zece fecioare se repeta. În acel moment, profeția lui Ezechiel și-a găsit împlinirea desăvârșită. Cuvântul profetic nu va mai fi întârziat, iar generația care a fost martoră la 11 septembrie 2001 este ultima generație a planetei pământ, căci vedenia de la sfârșitul adventismului vestește încheierea timpului de probă la a doua venire a lui Hristos. O a doua mărturie a acestui fapt se găsește în Evanghelia după Luca, capitolul douăzeci și unu.

Adevărat vă spun: neamul acesta nu va trece nicidecum până se vor împlini toate. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Luca 21:32, 33.

În capitolul douăzeci și unu din Luca, Isus identifică ultima generație din istoria pământului. Tocmai a oferit o prezentare de ansamblu a unei istorii progresive, de la distrugerea Ierusalimului în anul 70 și până de-a lungul istoriei millerite. Apoi părăsește firul narațiunii care identifică în mod direct istoria profetică și prezintă o parabolă care pur și simplu repetă și dezvoltă istoria profetică pe care a prezentat-o. Astfel, El a oferit două mărturii interne pentru aceeași narațiune și a încheiat identificând faptul că „generația” care a fost martoră la aceste evenimente va trăi până la întoarcerea Sa, identificând astfel, prin context, generația care este reprezentată de cei o sută patruzeci și patru de mii.

Istoria sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii este istoria generației finale, iar ei nu gustă moartea, deși trăiesc în timpul când cerul și pământul trec.

Dar ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea; în ea cerurile vor trece cu vuiet mare, iar stihiiile, aprinse de mare căldură, se vor topi, și pământul, precum și lucrările de pe el, vor fi arse. Deci, fiindcă toate aceste lucruri se vor desface, ce fel de oameni se cuvine să fiți voi, în toată purtarea sfântă și evlavie, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile,

fiind în foc, se vor desface, iar stihiiile, aprinse de mare căldură, se vor topi? 2 Petru 3:10–12.

A doua venire a lui Hristos a fost reprezentată la schimbarea la față a lui Hristos.

„Moise, pe muntele schimbării la față, a fost un martor al biruinței lui Hristos asupra păcatului și a morții. El îi reprezenta pe aceia care vor ieși din mormânt la învierea celor drepti. Ilie, care fusese luat la cer fără să vadă moartea, îi reprezenta pe aceia care vor fi vii pe pământ la a doua venire a lui Hristos și care vor fi „schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță”; când „acest muritor trebuie să se îmbrace în nemurire” și „acest stricăcios trebuie să se îmbrace în nesticăciune”. 1 Corinteni 15:51–53. Isus a fost îmbrăcat cu lumina cerului, așa cum Se va arăta atunci când va veni „a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea”. Căci El va veni „în slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri”. Evrei 9:28; Marcu 8:38. Făgăduința Mântuitorului făcută ucenicilor se împlinise acum. Pe munte, viitoarea împărăție a slavei a fost reprezentată în miniatură,—Hristos, Împăratul, Moise, un reprezentant al sfinților înviați, și Ilie, al celor luați la cer fără să vadă moartea.” Hristos, Lumina lumii, 421.

Elia, care nu a murit, îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care nu mor, iar Moise îi reprezintă pe cei care mor. În zilele de pe urmă, aceste două categorii sunt reprezentate în Apocalipsa capitolul șapte, ca cei o sută patruzeci și patru de mii și marea mulțime. Când pecetea a cincea este deschisă în Apocalipsa capitolul șase, celor care au fost uciși de papalitate în timpul Evului Întunecat li se dau haine albe.

„«Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o ținuseră; și strigau cu glas tare, zicând: Până când, Stăpâne, Tu, Cel sfânt și adevărat, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ? Și fiecăruia dintre ei i s-au dat haine albe [Ei au fost declarați curați și sfinți]; și li s-a spus să se odihnească încă puțină vreme, până când se va împlini și numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei» [Apocalipsa 6:9–11]. Aici i-au fost prezentate lui Ioan scene care nu erau o realitate prezentă, ci ceea ce urma să fie într-o perioadă de timp viitoare.” Manuscript Releases, volumul 20, 197.

Mucenicii întreabă când va răzbuna Dumnezeu uciderea lor. Un mucenic avea credința lui Isus înainte de a fi ucis, căci tocmai manifestarea acelei credințe a determinat papalitatea să-l omoare. Veșmintele albe reprezintă neprihănirea lui Hristos, însă veșmintele albe date acestor suflete care fuseseră ucise le-au fost date după martiriul lor. Veșmintele sunt un simbol al martiriului, nu doar al neprihănirii lui Hristos. Un mucenic are veșmântul neprihănirii lui Hristos înainte de a fi ucis. Marea gloată din Apocalipsa șapte primește veșminte albe, reprezentând astfel pe aceia care mor în timpul viitorului măcel al legii duminicale. Astfel, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt reprezentați de Ilie, iar cei credincioși care mor în Domnul, de Moise, pe muntele schimbării la față.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt generația care nu moare, și ei sunt generația la care Se referă Hristos, aceea care este în viață atunci când cerurile și pământul trec, în Luca, capitolul douăzeci și unu.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Uciderea lui Abel a fost primul exemplu al vrăjmășiei despre care Dumnezeu declarase că va exista între șarpe și sămânța femeii — între Satana și supușii lui, și Hristos și urmașii Săi. Prin păcatul omului, Satana câștigase stăpânire asupra neamului omenesc, dar Hristos avea să-i facă în stare să lepede jugul lui. Ori de câte ori, prin credință în Mielul lui Dumnezeu, un suflet renunță la slujirea păcatului, mânia lui Satana se aprinde. Viața sfântă a lui Abel dădea mărturie împotriva pretenției lui Satana că este cu neputință pentru om să păzească Legea lui Dumnezeu. Când Cain, mânat de spiritul celui rău, a văzut că nu-l putea stăpâni pe Abel, s-a înfuriat atât de tare, încât i-a curmat viața. Și oriunde se află unii care vor sta pentru apărarea neprihănirii Legii lui Dumnezeu, același spirit se va manifesta împotriva lor. Acesta este spiritul care, de-a lungul tuturor veacurilor, a ridicat rugul și a aprins grămada arzândă pentru ucenicii lui Hristos. Dar cruzimile îngrămadite asupra urmașului lui Isus sunt instigate de Satana și de oștile lui, pentru că nu-l pot sili să se supună stăpânirii lor. Este furia unui vrăjmaș învins. Fiecare martir al lui Isus a murit biruitor. Profetul spune: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte” [„șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana”]. Apocalipsa 12:11, 9.” Patriarhi și profeți, 77.